

Když zaburácí motor lásky a nenávisti

Tereza Marečková
a Zdeněk Piškula
v titulních rolích

FOTO MARTIN ŠPILDA

DIVADLO Kdo nikdy neviděl nejslavnější dramatický kus Williama Shakespeara, patrně nenavštívil budovu jménem divadlo. Průměrný recenzent zhlédl během svého profesního života na tucet či na dva tucty inscenací *Romea a Julie*. Zkrátka veronské milence už viděl za každým keřem, na každém balkóně. Dorůstají však nové generace diváků, pro něž bude představení *Romea a Julie* tím prvním. Možná to bude i jejich první seznámení s bipolárním světem, v němž se střetává láska a nenávisť. Bohužel jsem zažil režiséry, kteří tento dvoutaktní nesmrtelný motor lásky a nenávisti podcenili. Vzpomínám si na režiséru, patrně korektní pacifistku, jež ze své inscenace odstranila bodné a sečné zbraně. Její převrtná interpretace se jí naplno vymstila ve finální scéně, kdy si Julie bere život nad mrtvým Romeem. K dispozici má jen kýbl s vodou, ve kterém se musí utopit. Ze srdce jsem litoval představitelku Julie, jež měla tento herecký úkol splnit, a vůbec se nedivil dušenému smíchu mladých divaček. Jindy si zase zkušený režisér jaksi nevšiml, že jím vybraný herec pro roli Romea je gay.

S Julií se scházel i mimo zkoušky a společně nacvičovali záchvaty vášně; jejich společným scénám na premiéře přesto cosi scházelo.

V Městských divadlech pražských uvedl *Romea a Julii* jejich umělecký šéf, režisér Michal Dočekal, a do titulních rolí si vybral Zdeňka Piškulu a Terezu Marečkovou. Piškula se pro svou roli narodil. Mrštňný hubenour s blondátou hřívou a nevinným kukučem. Marečková, jež věru není typickou kráskou, měla horší pozici. A to jí režijní tým nasadil černou afro paruku, abychom měli pochybnosti, jakého může být původu. Držel jsem jí palce, aby to zvládla - nebylo toho zapotřebí. Její temperament i pronikavý hlas si postupně diváky získávaly, a když se dostala ke zpěvu, už je měla. Výjimky nepočítám.

Dočekalův výklad Shakespeareovy tragédie je prostý a účinný. Jeho představitelé snad ani nejsou teenageři, jako spíše právě vylíhlí motýli z kukly dětství. Tolik vzteklého křiku a dětského pláče jsem tedy dlouho neslyšel! Účinnost pramení z toho, že svět dospělých - těch, co rozhodují - nemá pro jejich motýlí křehkost to nejmenší pochopení. Rodová či kmenová, náboženská,

ideologická, rasová nenávisť, kdo by dnes nevěděl, o co kráčí. A z Dočekalovy inscenace krev prýští. Neokázale, avšak víme, že motor lásky a nenávisti spěje ke katarzi.

Dobrá inscenace klasických her se pozná podle dvou věcí. Za prvé podle toho, kolik má režisér nápadů, jak vyřešit notoricky známou scénu. A za druhé podle toho, nakolik se věnuje hercům ve vedlejších rolích. Musím přiznat, že mě Dočekalovo uchopení několika výstupů skutečně překvapilo, za všechny Juliin sen, kdy se setká s již mrtvým Romeem. Postava Merkucia ani role Chůvy nejsou zcela vedlejší, nutno ale uznat, že Filip Březina i Sabina Remundová z nich vytěžili maximum. Jejich energie a herecká nápaditost udržují diváky v neklidu.

Dočekalova inscenace je představením těchto dní. Nejenže patří po všech stránkách mezi moderně tepající živé divadlo, scénografií počínaje a živou kapelou na jevišti konče, ale předává Shakespeareův vzkaz současnému světu nezkrácený, a o to naléhavější.

RICHARD ERML

XXXXX